

Qui desconeix la història està condemnat a repetir-la

written by Fredi Bentanachs | 24 de maig de 2026

Anem a parlar una mica d'història. A finals del segle passat, l'independentisme organitzat havia quedat minvat, però a principis del 2000 un raig d'esperança sorgia de nou després d'un llarg procés de reunions que van desembocar en la construcció de la CUP. Ara, però, un quart de segle després ens trobem amb el mateix de sempre, que les divisions sectàries i ideològiques dins de l'independentisme han estat el principal motiu de l'autodestrucció de l'independentisme. En l'actualitat s'està repetint el mateix patró mentre els grans beneficiats són com sempre l'Estat espanyol, expert a introduir tensions i divisions en el si del catalanisme.

Ja ho feren durant els fets de 1909 (Setmana Tràgica). Després d'anys de silenci, l'obrerisme i el catalanisme es retrobaren i el separatisme català ressorgí amb força amb un moviment obrer potent i una renaixença esplèndida, insuportable per Espanya i és per això que enviaren l'agent Alejandro Lerroux, que es va infiltrar dins les files més combatives del catalanisme obrer encarnat per la CNT a l'època fins a provocar els tràgics fets de la Setmana Tràgica, amb centenars d'obrers morts, detinguts i la fi de Ferrer i Guàrdia, el pensador llibertari acusat dels fets. Lerroux ho havia aconseguit, i ves per on que curiosament en Lerroux fou ministre amb la dictadura de Primo de Rivera.

Saltem uns quants anys i ens plantem als vuitanta, en sortir de la dictadura franquista, l'independentisme experimenta una pujada frenètica i amb l'aparició de Terra Lliure i el Moviment de Defensa de la Terra (MDT), dona pas per primera vegada en anys a una unitat transversal real de tot l'independentisme combatent, dins l'MDT s'hi aplegaren JFNC, JEC, PSAN, PSAN-P, quasi tot l'arc ideològic de

l'independentisme, no fou fàcil ni mancat de tensions internes però hom ho va aconseguir i foren uns anys d'esplendor i creixuda de l'independentisme. Això era intolerable especialment per a l'Estat, s'havia d'acabar, i aviat va ressorgir de nou la llavor de la discòrdia, la gran estupidesa del sectarisme i el personalisme forjant una discòrdia en augment que varen provocar durs enfrontaments durant l'any 1987 i fins al 1988. Arribant a l'estiu del 88 a Berga durant la jornada patriòtica del Pi de les tres branques (o *bronques* per segons qui), on l'enfrontament entre els dos sectors fou físicament violent i va durar fins al fossar de les Moreres l'11 de setembre d'aquell any 1988, quan al matí, els dos sectors, el patriòtic i el revolucionari, s'enfrontaren en una batalla de les més absurdes amb el resultat d'un centenar llarg de contusionats, cap policia va aparèixer i el gran guanyador fou Espanya. L'ombra de Lerroux. L'esquerra independentista, tant la patriòtica com la revolucionària desapareixeria de l'escena política fins al 1992. Els dos sectors s'atacaren i insultaren, uns deien feixistes als altres i els altres responien dient-los traïdors, us sona, oi? El fet és que els carrers foren del lerrouxisme i l'espanyolisme.

Com a ens polític aglutinador, la CUP no era ni de lluny l'MDT, però era un inici o almenys ho semblava. Això s'havia de boicotejar pel sempre expectant Estat espanyol i tornar a ressucitar el lerrouxisme, aquest cop en nom dels Comuns, organització nascuda a Madrid de Podemos i al PCE i a Catalunya entorn d'ICV. Amb el seu esquerranisme tronat varen debilitar tot el moviment independentista que entorn d'una joveníssima Assemblée començava a sonar. S'havia aconseguit que la burgesia de CDC s'hi avingués amb Artur Mas com a MHP i el famós «posi les urnes». Però el lerrouxisme de comuns i moviments *woke* no varen parar fins a destruir de patriotisme la CUP, la qual acaba mig arraconada i amb un esquerranisme espanyolista tronat que defensa totes les causes menys la catalana. Tot i això, s'arriba com es pot al 1r d'Octubre,

separats ideològicament, però units pel referèndum que el poble malgrat els partits va obligar a fer. L'1-0 fou l'èxit més gran de Catalunya dels darrers segles, la victòria sobre els botiflers lerrouxistes i Espanya fou total. El 3 d'octubre els carrers catalans eren un clam. Però de nou la traïció i el lerrouxisme sortí, la marxa a l'exili sense lluita de Puigdemont, l'entrega i rendició als espanyols dels líders processistes a canvi de paguetes i la traïció de Junqueras d'ERC rebentant-ho tot des de dins, ensorra en una profunda depressió al poble. De seguida el lerrouxisme va aprofitar l'ocasió per titllar d'extrema dreta tot intent de reeixir del patriotisme català, que veu amb estupor com la substitució ètnica, la persecució lingüística, cultural i els valors mil·lenaris catalans són perseguits.

I arribem a la paradoxa del 2026 amb una Sílvia Orriols creixent (un front patriòtic) i una CUP a punt de desaparèixer (front revolucionari). La història es repeteix, en comptes d'adonar-se'n de la trampa *woke* i lerrouxista, en comptes d'unir esforços contra l'autèntica extrema dreta feixista franquista i lerrouxista que són el PSC, Comuns àdhuc l'ER actual, en comptes de no veure que la CUP és un miratge d'allò que havia de ser, es llança amb baralles contra Aliança Catalana amb un odi estúpid i irracional i convoca a un enfrontament físic aquest 11S de 2026 al fossar. No es pot ser més imbècil, el triomf del 155 i els traïdors sembla que per fi sigui un fet. Però, o permetrem?, o despertarem com a poble?

La història ens ha demostrat que quan hem anat plegats, hem guanyat. Aquest escrit pretén fer reaccionar el poble, perquè els qui fórem protagonistes d'aquells fets (jo en primera persona i encara em dol), no hi tornem a caure. L'esquerra i la dreta són lluites internacionals, tenen milers de defensors, però la nostra Pàtria, els Països Catalans, tan sols ens té a nosaltres. Siguem patriotes per damunt de tot.

Catalans Catalunya. Fem la nostra República independent,

social i pròspera. I ja votarem un cop lliures el règim que més ens convingui.

Donec perficiam, visca la terra lliure.